

The Journal of International Lingual, Social and Educational Sciences
Year: 2019, Volume: 5, Number: 1

DOI:10.34137/jilses.495988

Geliş Tarihi: 12.12.2018

Received: 12.12.2018

Kabul Tarihi: 10.07.2019

Accepted: 10.07.2019

Makale Türü: Derleme

Research Type: Review



Zamanda Mekân: Behçet Necatigil'in 'Eski Sokak' Şiiri¹

Gülşah Şişman²

Özet

Tikel nesnenin işaret ettiği tümel varlığın anlatı düzlemindeki görünüşlerinden olan zaman, sayılabilir süreyi aşan anlamıyla anlatı kişilerinin bireysel ve metnin söylem tarihini şekillendirir. Edebi eseri meydana getiren unsurların nitelikleri ve birbirleriyle olan ilişkileri, insandan ve insan hayatından bağımsız düşünülmecek bir kavram olan zaman ile bütünlenir. Sınırları belirsiz, uçsuz bucaksız büyüklük halindeki mekân, içinde bulunulan yer olmanın ötesinde bireyin değerler sistemini yansıtan, sosyal yapıyı şekillendiren bir mekanizmadır. Sosyal olandan bireysele uzanan çizgide psikolojik ve ontolojik açıdan kişinin durumunu, duruşunu yansıtan mekân; çevresel bir unsur olmaktan uzaklaşarak algısal bir duraksama, kaçış, arayış, yüzleşme ve yansıma alanına dönüşür. Necatigil, ilk şiirlerinin yayımlanmaya başladığı 1935'ten son şiir kitabını çıkardığı 1975'e kadarki 40 yıllık sanat hayatı boyunca şiirin yanı sıra radyo oyunu, deneme-inceleme, antoloji, mektup, çeviri gibi edebi türlerde de ürünler verir. On dört farklı kitapta topladığı ve bireyi merkeze aldığı şiirlerinde orta sınıfa mensup vatandaşın başından geçen durumları konu edinir. Ev-aile-yakın çevre üçgeninde düzenlediği şiirlerinde mekân olarak evler ve sokaklar öne çıkarken insandan ve insan hayatından bağımsız düşünülmecek bir kavram olan zaman da temel kategori olarak yerini alır. Makalede şairin geçmiş ile bugün, eski ile yeni, geleneksel ile modern karşılığı üzerine kurguladığı 'Eski Sokak' adlı şiirinde bireyin zaman ve mekânla olan ilişkisi, şiirin başat unsurlarından ev-sokak / içeridekilik-dışarıdakilik diyalektiğinde incelenecek, buradan hareketle şiirdeki insan gerçeği tespit edilmeye çalışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Behçet Necatigil, Eski Sokak, zaman, mekân, ev, şiir.

Space at Time: "Old Street" Poem of Behçet Necatigil

Abstract

Time, the appearance of the universal entity indicated by the subject in the narrative plane, shapes the individual past of the narrators and the discourse history of the text with its meaning exceeding the quantifiable period. The qualities of the elements constituting the literary work and their relationship with one another become integrated with time, which is a concept that cannot be considered independently of humanity and human life. Space, whose borders are uncertain, and which is vast in magnitude, is a mechanism reflecting the value system of the individual and shaping the social structure as well as being a place to exist. Space, reflecting the status and standing of the individual in psychological and ontological terms in the line between the social and the individual, becomes distanced from being an environmental element and turns into an area of perceptual hesitance, escape, search, showdown and reflection. Necatigil also created works in literary genres such as radio games, essay-reviews, anthologies, letters and translations as well as poems during his 40 years of artistic life from 1935, when his first poems were published, to 1975, when he released his last book of poetry. He discusses the events that middle-class citizens experience in his poems, which were collected in fourteen different books and which bring the individual to the forefront. While houses and streets come to the center as the spaces in the poems he arranged within the triangle of house-family-close circle, time, being a concept that could not be considered apart from humanity and human life, also takes its place as a main category. In the study, the relationship of the individual with time and space will be examined within the dialectics of house-street / interior-exterior, these being the dominant elements of the poem "Eski Sokak", which was based on the past and present, old and new, traditional and modern controversies and around this we will attempt to detect the human truth in the poem.

Keywords: Behçet Necatigil, Old Street, time, space, house, poetry.

¹ Bu çalışma Asoscongress tarafından 25-27 Ekim 2018 tarihleri arasında düzenlenen 5. Uluslararası Filoloji Sempozyumu'nda sunulmuş bildirinin genişletilmiş halidir.

² Dr. Öğr. Üyesi, Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi, gulsah.kopuzoglu@erdogan.edu.tr, <http://orcid.org/0000-0002-3222-7774>

Giriş

Şiirlerinde kentleşme, sanayileşme, modernleşme, uygarlık konularını ele alan ve bunların birey üzerindeki olumsuz sonuçlarını yansıtan Behçet Necatigil, yaşadığı sosyal ortamın etkilerini gözler önüne serer. Yakın mesafede toplum hayatını, sorunlarını ele alırken şiirlerinin arka planına bölünmüş, ilişkilerde dağılmış bireyi yerleştirir (Necatigil, 2006: 68). Sanatkârın ‘Eski Sokak’ adlı şiiri de bu yaklaşımdan hareketle, genelden özele varan bir dizgede büyük şehir yaşantısının ve baskısının bireyi içine hapseden görüntülerini açılar.

Şiir, adından itibaren karşıtlığı, ikiliği imler. Şiirde ön plana çıkarılan birinci karşıtlık ‘eski’ kelimesi üzerinden kurgusal düzleme taşınan eski x yeni, geçmiş x bugün, gelenek x modernizm çatışmasıdır. Kelimenin “çoktan beri var olan, üzerinden çok zaman geçmiş bulunan” (Türk Dil Kurumu [TDK], 2011: 816) anlamından hareketle zamansal bir göndergeye sahip olan ve yaşamsal çözülüşü imleyen kelime aracılığıyla bireyin içinde bulunduğu yalnızlık, yabancılaşma, umutsuzluk gibi temalar geçmiş ve şimdiki yaşantılar ekseninde metne yansır. Bu bağlamda şiir öznesinin hayatından eksilen ve hayatına dahil olan unsurlar bir arada sunulmuş geçmiş özlemi ile modern yaşantının getirdikleri / götördükleri sarmalında tezat içerisinde aktarılır. Fiillerin görülen geçmiş zaman kipiyle çekimlenmiş olması, geçmişin şimdinin bakış açısıyla sunulmak istenmesinden kaynaklanır. İlk mısırda yer alan “*küçük ahşap bir dizi evler*” ibareleri dışında modernizm öncesi yaşantıya dair hiçbir betimlemenin, açıklamanın yer almadığı şiirde eskiye, geçmişe, geleneğe yönelik çıkarsamalar modern döneme ait unsurlar vasıtasıyla yapılır.

Söz konusu ikinci karşıtlık ise ‘sokak’ kelimesi ve göndergelerinden hareketle oluşturulur. Necatigil şiirinde sokak ile onun karşı kutbunda yer alan ev, dışarıda ve içeride olma noktasında metnin anlam dizgesine yerleşir. Sokak dış dünyanın kötülüklerini, baştan çıkarıcılığını imlerken; ev, sığınılacak bir liman misali dört duvarıyla güven verir. Böylelikle biri zamansal (eski), diğeri mekânsal (sokak) iki dönüşüme gönderme yapan kelimelerin bir araya gelmesiyle oluşturulan şiirin adı, içeriğe açılan bir kapı mahiyetiyle okuru neyle yüzleşeceği konusunda aydınlatır.

Zamanda Mekân: ‘Eski Sokak’

*Küçük ahşap bir dizi evlerdi
On yıl önce o sokak.
Sonra geniş caddelere çıktık
Apartıman --- sizden uzak* (Necatigil, 2012: 314).

Zamansal süreçte on yıl öncesi ile bugünün, yaşam alanları bakımından karşılaştırıldığı dörtlükte sokaklardaki evlerin yerini caddelerdeki apartmanların aldığına dikkat çekilir. Caddelerin genişliği ile modernizmin sonuçlarından biri olan kentleşmeye vurgu yapılırken, ev x apartman karşıtlığında bir aradalık, bütünlük, samimiyet, sıcaklık, içtenlik değerlerinin karşısına ayrıışıklık, parçalanmışlık, mesafe, soğukluk, sunilik yerleştirilir. “Dar, labirent izlekli odadan küçük dünyanın öne sürümü olan apartmanlar dışarı’nın, sokağın ve yığınlaşmanın özel bir görünümüdür” (Korkmaz, 2006: 228). Küçük ve ahşap kelimesi ile vurgulanan sıcaklık hissini yerini betonarme yapıların soğukluğuna bırakması söz konusudur.

*Çocuklar orda büyüdü
Orda okula gitti,
Komşunuzduk ama görüşemedik
Hiç vakit yoktu* (Necatigil, 2012: 314).

Görülen geçmiş zaman kipleri ile devam eden şiirin ikinci dörtlüğü, çocuklu bir ailenin rutin yaşantısına yönelik birtakım veriler içerir. Bunlar çocukların okula gidişi ve iş hayatıdır. Komşuluk yapmaya vakit bulamamak modern yaşantının insanı esir eden hayat temposundan kaynaklanır. Şiir öznesinin kendisinden bahsederken birinci çoğul şahıs kipi kullanması, birincil anlamda kendisine ve eşine, ikincil anlamda çocuklarını da içine alan çekirdek ailesine gönderme yapar. Vakitsizlikten yakınan şiir öznesinin ve muhtemelen eşinin çalışıyor olduklarına yönelik sezgi sonraki dörtlükte netleştirilir.

*Sizdendik, yalnız biraz okumuş,
İki kadın, bir erkek, iki çocuk
Uykulu, acele bir karıkoca
Bizdik geçen önünüzden başları eğik* (Necatigil, 2012: 314).

Uykulu acele bir karıkoca olarak sokaktan geçen şiir öznesi ile eşinin iki çocuklu, dört kişilik bir ailenin çalışan bireyleri oluşu, sokaktan başları eğik geçmelerinden anlaşılır. Etraflarına bakmaya bile vakit bulamamaları,

çalışmaya, işleri zamanında bitirmeye, düzenli, sistematik, kurulu bir zaman ayarı çerçevesinde yaşamaya programlanmış olmalarından kaynaklanır. Modern çağın zaman kaybına yer vermeyen, kontrole imkân bırakmayan bu niteliğinin sadece şiir öznesi değil herkes için geçerli oluşu “sizedendik” kelimesi ile dile getirilir.

*Akşamları çanta, file --- yorgun, ağır
Dönerdik eve.
Bir hamal bile tutmaz, cimriler!
Diye düşünürdünüz her halde* (Necatigil, 2012: 314).

Modern çağın durmadan çoğalan yığınlaşması içinde tek-insan, birey, gittikçe kendi özelliğinden, kendi kişisel özgürlüğünden çözüme, kopma durumuna geçer. Tek insan kaybolarak kitle içinde sıradan bir insana dönüşür. Modern insanın artık kendi yaşamını sürmüyor oluşu, akşamları ellerindeki çanta ve filelerle yorgun argın, ağır adımlarla evlerine dönmeleri ile netlik kazanır. Yoğun hayat temposu içerisinde kendilerine vakit ayıramamaları, bireyin itildiği yabancılaşmanın görüngülerinden biridir. Dörtlük, aynı zamanda Necatigil’in neredeyse bütün şiirlerinde anlattığı, yaşama, sokakla kavgalı orta halli vatandaşı resmeder. “Bir hamal bile tutmaz, cimriler” mısrası yaşamlarının maddi açıdan kısıtlı ve yoksun oluşuna vurgu yaparken toplumsal eşitsizlik ve sömürüye dikkat çeker.

*Bilmezdik, siz
(Hiçbir şey paylaşamazdı)
Çarşılardan neler getirirdiniz
(Herkes kendi telâş) (Necatigil, 2012: 314).*

Paylaşımın mümkün olmadığı, herkesin kendi küçük dünyasında yaşadığı gerçeği “bilmezdik” kelimesi ile ifadesini bulurken, son mısradaki “telaş” kelimesi modern çağın yaşantısının özeti gibidir. Kitle toplumunun gelişmesi ile bireyselliği engellenen insan bu süreçte çok şey kazanır gibi gözükmekte, aslında her şeyini yitirme tehlikesi ile karşı karşıya kalmaktadır. Baş döndürücü bir hızla sürmekte olan yaşam ve hızla akmakta olan zaman, gündelik yaşamın telaşı içinde şiir öznesinin boynuna dolanmış bir kemende benzer. (Tarım, 2004: 236). “Paylaşamazdı” kelimesi ise bireylerin maddi imkansızlıklar içinde, kıt kanaat geçiniyor oluşunun yankısıdır.

*Girer miydi evinize, yer miydi
Turfanda bir meyva, iyi bir besin
Kalın kâğıtlarda çöplerimiz ---
Çocuklar görüp imrenmesin* (Necatigil, 2012: 314).

İlk iki mısradaki komşularına yönelik bir soru ortaya atan şiir öznesi, yaşamların gizliliğine vurgu yapar. Nitekim çöplerin kalın kâğıtlara sarılması da aynı mahremiyet anlayışının ürünüdür. Geçmişte mahremiyetin insan yaşamının ayrılmaz bir parçası olduğunu örnekleyen bu durum, özel hayata verilen önemin ve duyulan saygının altını çizer. İnsanların, başkaları görüp özenmesin diye çöplerini saklama gereği duymasının bir diğer sebebi ise önceki dörtlükteki “paylaşamazdı” kelimesinden hareketle paylaşımın olmaması şeklinde yorumlanabilir.

*Açılan kapıyı hemen kapatmak
Karşılıklı gizlemektir bir şeyleri.
Gelip gidenimiz olurdu ya
Gülüşmeler bizden değildi* (Necatigil, 2012: 314).

Modernleşmenin sonuçlarından biri olan yabancılaşmanın “açılan kapıyı kapatmak”, “karşılıklı gizlemek”, “gülüşmeler bizden değildi” gibi ifadelerle yansıtıldığı dörtlükte herkesin kendi yaşantısı ile meşgul olduğuna, insanların birbirlerinden haberdar olmadığına dikkat çekilir. Apartman ile sembolize edilen daralma, sıkışma, yığınlaşma, yabancılaşma, yalnızlık temleri kapalı kapılar ardında yaşanan hayatlarda, içtenlikten uzak gülüşmelerde yankısını bulur.

*Kimi günler evdeydim
Masada kâğıtlara kapanarak.
Ne de çok çocuk
Sesleriyle dolardı sokak* (Necatigil, 2012: 315).

*Bir cami avlusunda kuşlarca
Bunun sekiz, onun on --- duyardım.
Ürküp kaçmasınlar, pencereden*

Yavaşça bakardım (Necatigil, 2012: 315).

Bu iki dörtlük şiir öznesinin ev yaşantısını yansıtması açısından dikkate değerdir. Yaşamın insanı soluksuz bırakan temposunda nefes alma duraklarından biri olan ve “zamansal kopuşları önleyen ev, içinde yaşayanların macerasını da üstlenerek bir bakıma onlarla birlikte büyür, değişir” (Korkmaz, 2006: 226). Şiir öznesinin evde olduğu günlerde sokaktan gelen çocuk sesleri eşliğinde masadaki kâğıtlara kapanarak çalışması, cami avlusundaki kuşların kanat çırpış seslerini pencereden seyretmesi ve bunları huzur içinde yapması, evin içtenlik mekânı olarak algılandığını, ev içi hayatın dışarıdaki hayata tercih edildiğini gösterir. “Bu mekânsal karşıtlık “modernizmin üzerine oturduğu kamusal alan – özel alan ayrımına [da] denk düşer” (Şişmanoğlu, 2010: 122). İş hayatı ile özel hayat arasında mekik dokuyan bireyin sıcaklık, bütünlük ve birliktelik dizgelerini kapsayıcı mahiyetiyle ev yaşantısını öncelediği görülür.

*Hadi ben çok sigara --- öksürükler
Hele çalışırken.
Ya gece yarısı, göğsü parçalanırdı
O kadın, iki ev öteden* (Necatigil, 2012: 315).

*Bilmezdik kaç nüfus her hâne ---
Duyulurdu sertçe sesi bir kapının:
Bağırın bir erkek boşluğa karşı
Ağlayan bir genç kadın* (Necatigil, 2012: 315).

*Kimdin sen, karşımızdaki ev,
Sarı ampul söner onbire doğru.
Eğilirdim, havasız sokak ---
Camlar kararırdı* (Necatigil, 2012: 315).
*Bitmezdi makinede dikişin,
Kimdin sen, bitişik komşu?
Üç yavrunla kalmışsın
Bir tanıdık söylemişti* (Necatigil, 2012: 315).

Bu dörtlüklerde şiir öznesinin komşu hanelerde yaşanan insanları tanıma çabası yer alır. İki ev öteden göğsü parçalanırcasına öksüren kadın, sertçe kapanan bir kapının sesi, boşluğa karşı bağırın bir erkek, ağlayan bir genç kadın, lambası gece on bire doğru sönen karşıkı ev, makinede dikiş dikerek üç çocuğunu geçindirmeye çalışan bitişik komşu, gündelik yaşantıları ve geçim mücadelesi içindeki orta sınıf vatandaşın birbirinden farklı ama aynı teknede yoğrulmuş görüntüleridir. Her bir ev ve içinde barındırdığı hayat kendine özgüdür, aynı zamanda dertleri, sıkıntıları, meşgaleleri ortak olmakla birlikte “Üç yavrunla kalmışsın / Bir tanıdık söylemişti” mısraları, aralarındaki iletişimsizliğin ve kopukluğun göstergesidir. Komşu hakkında bir tanıdık vasıtasıyla bilgi edinme durumu; aralarında doğrudan iletişimin olmadığına işaret ederken söz konusu dizelerde modern yaşantının sonucu olarak bireylerin birbirlerine yabancılaşmasına dikkat çekilir.

*Kimsin sen --- sorsaydım hepinize,
Gelirdi aynı yankı hepinizden:
Sana mı kaldı, işine bak,
Kimsin sen* (Necatigil, 2012: 315).

Şiir öznesi her bir komşusuna kim olduklarını sormak istediğinde cevap olarak aynı soru ile karşılaşır. Aynı ya da karşılıklı apartmanlarda yaşayan insanların birbirinden habersiz olmaları ve kimsenin bir diğerini tanımaya vakit ayırmaması “sana mı kaldı, işine bak” ifadesinde netlik kazanan “sosyal bağların çözülüşünü, bencilliği, sosyal yalnızlığı ve yabancılaşmayı” (Çetin, 2013: 286) gösterirken iletişimsizliğin boyutuna da dikkat çeker. Ben x öteki karşıtlığında ‘biz’den ‘siz’e uzanan çizgideki kopuşu niteleyen dörtlükte gösterilmeyen (gösterilenin arkasındaki) ise eski mahalle yaşantılarının sıcaklığı, samimiyeti, yardımseverliğidir.

*Bilinmedi, ne çare, sizdendik,
Yalnız biraz daha iyi yaşamaya özlemler.
Şimdi aynı uzaklık, aynı utanç,
Düşündükçe o sokağı, o evleri* (Necatigil, 2012: 315).

Şiirin geçmişe dönük bir hesaplaşmayı yansıtan son dörtlüğünde sorgulama, pişmanlık, utanç ön plandadır. Aynı gemide yer aldığı, kendisi gibi orta halli diğer vatandaşlarla kıyaslandığında biraz daha iyi yaşama arzusunda olduğu görülen şiir öznesi, bugünün bakış açısıyla maziyi (10 yıl öncesini) düşünür. Uzaklık ve utanç

duymasının sebebi “kiralık evde oturduğu sokaktaki komşularından daha iyi bir semte taşınması”dır (Bayıldırın, 2010: 4). “Anıların barınağı olan ev, zamansal geçirgenliği sayesinde şimdi’yi geçmiş’in bütün değerleri ile

buluşturur” (Korkmaz, 2006: 226). Böylece eski sokaktan ayrılış ile başlayan yeni serüven, geçmiş x şimdi sarmalında uzamsal ve zamansal bir açılımın kaynağı olur.

Sonuç

Bireyin zamanla ve mekânla olan ontolojik ilişkisinin modernleşme ve evler üzerinden sorgulandığı şiirdeki ilk zamansal veri “10 yıl önce” ifadesidir. Bu anlamda 1973’te yayımlanan şiirde, 1960’lı yılların Türkiye’sine ait manzara, bireysel ve toplumsal yansımalarıyla görüntülenir. Bu karşılaştırma modern ve modern öncesi yaşam üzerinden yapılır, bununla birlikte şiir modern döneme ait daha fazla veri barındırır. Geçmiş yaşantının mahiyeti, niteliği bugünün, şimdinin yaşantısından yola çıkılarak sezdirilir. Modern öncesi yaşantıya dair en dikkat çekici manzara ilk dörtlükte yer alan “*Küçük ahşap bir dizi evlerdi*” mısrasında ifadesini bulur. Şiirde, görülen geçmiş zaman kiplerinin ağırlıklı olarak tercih edilmesi ile kaybedilen birlikteliklere ve parçalanan şimdi’ye vurgu yapılır.

Şiir üzerinden verilen zamansal ve mekânsal değişimin / dönüşümün ekseninde yer alan unsur modernleşmedir. Modernleşme üzerinden dün x bugün, geçmiş x şimdi, eski x yeni karşılaştırması yapılırken geleneksel ile modern olan bireyin günlük yaşantısı üzerinden sorgulanır. Geçmiş ile şimdinin iç içe girmiş bir bütünlük halinde sunulduğu şiirde zamansal süreklilik mekan üzerinden de devam eder. Modern zamanın sıkışıklığı ve darlığı mekânsal düzlemde apartman daireleri ve geniş caddelerde karşılığını bulur. Caddelerin fiziksel bakımdan genişliği, işlevsel açıdan olumlu değer taşımaya yetmez; caddeler genişliği ölçüsünde dar ve labirent izleklidir. Geniş zamanların uzamsal yansıması niteliğindeki küçük ahşap evler ise apartman ile olan karşıtlığında sosyal değişimi öne çıkarır.

Şiirin ön planında modern hayatın görüntüleri yer alır. Sabahları uyuklu gözlerle işe giden; akşam vakti ellerinde alışveriş çantaları, yorgun argın, ağır adımlarla eve dönen bireyler; okula giden çocuklar; gidip gelmeye, görüşmeye fırsat bulamayan, çoğu zaman birbirlerinden haberdar olmayan komşular; bir şeyleri gizleme gereği duyarak kapalı kapılar ardında yaşanan, telaş içinde geçen, hiçbir şeyin paylaşmadığı hayatlar; modern dünya düzeninin tek bir sokağa, caddeye, apartmana odaklanmış mikro ölçekli görüngüleridir. Bu toplumsal yapının bireyi içine sürüklediği yaşantı yalnızlık, yabancılaşma ve iletişimsizlik boyutlarıyla öne çıkar.

Kaynakça

- Bayıldır, S. K. (2010). Abdal. *Asfalt ovalarda yürüyen abdal: Behçet Necatigil* (ss. 1- 24). İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları.
- Çetin, N. (2013). *Behçet Necatigil hayatı, sanatı ve eserleri*. 2. Baskı, Ankara: Akçağ Yayınları.
- Doğan, M. H. (2006). *Yazının bir çağı*. İstanbul: Yapı Kredi Yayınları. Yayın No: 98141
- Korkmaz, R. (2006), Yaratıcı bir kimliğin mekân poetikası: Necatigil ve ev. *Journal of Turkish Studies*, 2 (30), 223-230.
- Necatigil, B. (2012). *Şiirler*. 5. Baskı, İstanbul: Yapı Kredi Yayınları.
- _____ (2006). *Düzyazılar II*, 2. Baskı, İstanbul: Yapı Kredi Yayınları.
- Şişmanoğlu Şimşek, Ş. (2010). İçe Dönük Bir Kapı Olarak Necatigil Şiiri. *Asfalt ovalarda yürüyen abdal: Behçet Necatigil* (ss. 121-133). İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları.
- Tarım, R. (2004). *Kültür, dil, kimlik Behçet Necatigil’in şiir dünyası*, 2. Baskı, İstanbul: Özgür Yayınları.
- Taşcıoğlu, Y. (2006). *Dar vakitlerde geniş zamanlar*, İstanbul: 3F Yayınevi.
- Türk Dil Kurumu (2011). *Türkçe sözlük*. 11. Baskı, Ankara: TDK Yayınları.

EXTENDED ABSTRACT

Behçet Necatigil used urbanization, industrialization, modernization and civilization in his poems and by reflecting their negative results on the individual revealed the impact of the social environment he lives in. While he mentions social life and problems at a close distance, he places the individual in divided and dissipated relationships as the background to his poems. The poem “Eski Sokak” uses images of metropolitan life and the pressures restricting the individual to his own inner world in an arrangement moving from the general to the specific in this approach.

The name of the poem implies controversy and duality. The first controversy revealed in the text is the conflict of old versus new, past versus present and tradition versus modernism taken to the fictional plane with the word 'old'. The themes of loneliness, hopelessness and alienation that the individual feels are reflected in the text within the axis of past and present experiences through the words having a time-wise reference and implying vital dissociation. Within this context, the elements lost and included in the life of the poem's subject are presented together and transferred to the conflict within the spiral of nostalgia for the past and what modern life has given and taken away. In the poem, in which no description and explanation takes place regarding life before modernism except for the expressions "*a series of little wooden houses*" in the first line, suggestions of tradition are conducted through the elements that belong to the modern period.

The second conflict is based on the word 'street' and its references. In the poem, the street and the house as its opposite pole are places in the arrangement of the text that point to being inside and outside. While 'street' implies the evil and seduction of the outer world, the house creates trust within its four walls like a safe harbor. In this manner, the name of the poem that is formed by joining the words together refers to two transformations, one of which is time-wise (old) and the other spatial (street), illuminating the reader on what he will face with the essence of a door opening to the content.

The first time-wise datum in the poem in which the ontological relationship of the individual with time and space is questioned regarding modernization and houses, is the expression "10 years ago". Within this meaning, in the poem published in 1973, the landscape of the Turkey of the 1960s is displayed with the individual and social reflections of the poet. This comparison is made on modern and pre-modern life. In addition, the poem contains more data from the modern period. The essence and quality of the past life is implicated from the life of today. The most eye-catching landscape of pre-modern life finds its expression in the line "*They were a series of little wooden houses*" in the first stanza. Emphasis is laid on lost togetherness and the scattered now with the preponderance of dominant past tense modalities.

The element taking place in the axis of the time-wise and spatial change / transformation given in the poem is modernization. While the comparison of yesterday versus today, past versus present, old versus new is conducted on modernization, what is traditional and what is modern are questioned as to how they relate to the daily life of the individual. Time-wise continuity also goes on in the space in the poem in which past and present are presented as an integrated wholeness. The tightness and density of modern times find their correspondence in the apartments and wide streets on the spatial plane. The width of the streets in physical terms is not enough for it to have a functionally positive value. It is narrow and labyrinthine as much as it is wide. The little wooden houses with the qualification of the spatial reflection of wide times put forth the social change in their conflict with the apartment.

There are images of modern life in the foreground of the poem. These are the individuals going to work with sleepy eyes in the morning and returning home laden with shopping bags in the evening, children going to school, neighbors with no opportunity to meet and mostly unaware of one another, lives lived behind closed doors with a need to hide something and in which nothing can be shared and the micro scale appearances focusing on a single street, boulevard and apartment of the modern world order. The life engulfing the individual in this social structure is revealed with its dimensions of loneliness, alienation and lack of communication.